

ΤΕΤΟΙΑ ΠΙΣΤΗ

Τὸν θυμᾶμαι στὴν Κυθρέα πρὶν χρόνια πολλά. Εἶχε τὸ μαγαζί του, εἶχε τὰ χωράφια του, τὰ περιβόλια του. Ἦταν καλὸς τεχνίτης — σκαρπάρης — καὶ περήφανος γιὰ τὴν τέχνη του.

Συντηρητικὸς ὅπως οἱ πρὸ πολλοὶ Κυθρεῶτες, ποτὲ δὲ ρίσκαρε τίποτε. Καὶ φορτωμένους προλήψεις ὅσο κανέναν.

—Θκειὲ Ἄντρεά, μὰ ἔμ μοῦ ἔκοφες τὰ παπούτσια μου ἀκόμα; Κόψε μου τὰ σήμερα θκειέ.

—Ὅϊ τὸν γιό μου. Ἐν Τρίτῃ σήμερα!

Φόρτωνε αὐτοκίνητο μ' ἐλιές τὴν Πέμπτῃ τὸ βράδυ. Ἄλλὰ ἂν τὴν Παρασκευὴ ἔβλεπε ξημερώματα τὴν Ἐλεγκοῦ, «κατέβας τες ρὲ Τζοιλιάρη» εἶδα τὴν ξημέρωμα τούτῃν, ἔμ πουλῶ ὀγκὰν σήμερα» ἔλεγε.

Καὶ ὁ Κοιλιάρης, καλότατος ἄνθρωπος — ὁ Θεὸς νὰ τὸν μακαρίσει — χαμογελοῦσε μὲ συγκατάβαση, ξεφόρτωνε τὶς ἐλιές, καὶ ἀργότερα, σχολιάζοντας τὸ περιστατικὸ στὸ σπίτι ἢ στὸ καφενεῖο, ἔλεγε πάντα:

—Τὶ ἄνθρωπος! Οὐλλο σιγουράντζα!

Ἦστερα ἀπὸ τόσα χρόνια τὸν εἶδα σήμερα. Ἦρθε στὸ Γραφεῖο μου. Ἔχω κάποια θέση καί, ὅσο περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, βοηθῶ τοὺς ἀνθρώπους· ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω, πάντα μὲ κάποια συγκίνηση βοηθῶ τοὺς χωριανούς μου. Ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς τὸ μαγαζί τῆς προσφυγιάς εἶναι πρὶν ἔντονα γραμμένο στὰ πρόσωπα τῶν Κυθρεῶτων.

Κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Γραφείου, εἶπαμε ἔμπρός. Μπήκε δειλά. Μόλις μὲ εἶδε ξαστέρωσε.

—Εἶσαι ὁ...

—Ναὶ θκειὲ Ἄντρεά, ἔμ με κατάλαβες;

—Ἐκατάλαβά σε γιέ μου, ἀλλὰ ἔθελα νάμαι σίγουρος.

Γιὰ ὅλα σίγουρος, σκέφτηκα· κι ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλη μου.

Ἦπιαμε καφέ. Μοῦ εἶπε τὸ πρόβλημα του. Τοῦ ἔποσχέθηκα νὰ τὸν βοηθήσω. Προτοῦ βγεῖ, πρόσεξα ὅτι ἄφησε χαμαὶ δίπλα στὸ Γραφεῖο μου ἕνα μπουκάλι.

—Ἄ, ὄχι θκειὲ Ἄντρεά, προσβάλλεις με.

—Ἐ λίιο μέλι γιέ μου. Ἐγ γιῶρκι μου.

—Ἐκαμες πάλε μελίτσια θκειὲ Ἄντρεά;

—Ἐκαμα καλό! Τζι' ἔννα τὰ πάρω στὴν Τζυρκάν μιτά μου, πὸν νάρτει ἢ ὠρα ἢ καλή.

—Πιστεύεις πὼς ἐν νὰ πᾶμε θκειὲ Ἄντρεά;

—'Αν πιστεύω, λαλεῖ; Ἐγιώνι γιέ μου εἶμαι σίγουρος, εἶπε μὲ κάποιο πείσμα. Ξέρεις το πὼς τὸν περασμένον μῆνα ἐγόρασα τὸ περιβόλιον τοῦ Κωστή, τζεῖνον πον κοντὰ στὰ σπίθκια μου; Ἔδωκα του πεντακόσιες λίρες. Ἐφην τζεῖνος στὴν Ἀγγλίαν πὸν τὰ παιθκια του. Ντὰ εἶμαι σὲ συνεννόηση νὰ γοράσω τζιαὶ τὸ νερόν τοῦ Λουκῆ.

—Θκειὲ Ἄντρεά...

—Νναὶ γιέ μου. Ἐν νὰ πᾶμεν λαλῶ σου. Εἶμαι σίγουρος. Γράφουν το τζιαὶ τὰ βιβλία.

Τώρα, πὼς κρατήθηκα καὶ δὲν τὸν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ δὲν τὸν ἐφίλησα, δὲν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς ὅταν πῆρα τὸ μέλι στὸ σπίτι καὶ τὸ βγάλαμε ἀπὸ τὸ περιτέλιγμα, ἔπεσε ἓνα τσαλακωμένο χαρτομάντηλο. Τὸ ξετελίξαμε. Ἦταν δυὸ ἐλιές. Δυὸ ἐλιές Τζυρκώτικες. Τίς φιλήσαμε μὲ τὴ γυναίκα μου καὶ κλάψαμε. Κλαίγαμε ἀπὸ συγκίνηση.

—Ναί, θὰ γυρίσουμε ὅλοι θκειὲ Ἄντρεά. Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν ἐσένα. Μὲ τέτοια πίστη.

Π.Α.Ν.

Φίλε ἀναγνώστη!

Δόσε τὸ δελτίο πού σου ἔσωκλείουμε σ' ἓνα χωριανό μας ἢ φίλο γιὰ νὰ γίνει συνδρομητῆς στὸ περιοδικό ΜΑΣ. Εἶναι τοῦτο μιὰ ἀκόμα ὀφειλὴ στὴν πατρίδα πού μᾶς γέννησε, πού μᾶς ἀνάθρεψε καὶ μᾶς ἔδωσε κάθε μορφῆς τὸ φῶς.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΘΡΕΑ